

Pare, digueu-me que...

Jaume Ramot (Grup de Natura Sterna)

Fa anys que el so habitual que arriba de la part alta de Mas Nou, és el repic monòton i constant de les màquines picant la pedra. Encara no ha acabat de marxar l'olor a cremat, que ja put a ciment, silica i clor de piscina. És l'olor del progrés i la riquesa. La terra promesa dels nous triomfadors.

Aquesta introducció, ben podria ser, d'un que el que enveja és la possessió d'un d'aquests magnífics xalets que, com a queixals, es van implantant a les desdentades genives de les nostres velles i cremades Gavarres. I la veritat és que n'hi han de ben bonics i les vistes són magnífiques. Per tant, no us enganyaria pas si us diguéssiu que si algun dia em toca la loteria, potser veurieu en Ramot enfilat en una sumptuosa terrassa d'un xalet de Mas Nou, veient sota seu com les llums d'una Costa Brava domesticada, fan pampallugues. Per tant, ja veieu que no és pas que sigui dels que, com diuen alguns constructors, vulgui tornar a les caveres.

El progrés i el creixement urbanístic (ens agradi o no), és quelcom inevitable i progressiu, però també perillós. Perillós, en tant que és un dels generadors de diner ràpid i amb un impacte

JAUME RAMOT

Estat en que es trobava la font d'en Barceló.

dels més irreparables que existeixen. És també una eina estorquidora, a la que pocs mortals poden plantar cara sense pagar molt cara la seva gosadia.

De moment però, els meus companys i jo som dels que anem per la nostra estimada Costa Brava domesticada amb la motxilla a l'esquena. A peu per la terra que ens va veure néixer, i els que no hi varen néixer els ha vist créixer.

Aquesta condició *d'inferioritat*, ens deixa veure, però, allò que queda sota el pas d'aquesta enorme maquinària especulativa. I en molts casos, el que veiem ens espanta.

Ens ha espantat darrerament, veure la font d'en Barceló, enterrada, trençada i oblidada, sota centenars de tones de roca, procedents d'unes obres que en aquell bagueny s'hi estan efectuant.

De tant en tant, aquests és el preu que hem de pagar per una política de creixement que alguns creiem desmesurada, poc controlada i de vegades poc, gens o molt perillosa, ecològicament parlant. Al mateix temps, podria semblar que no igual per a tothom.

A qui hem venut tan econòmicament la nostra pell?

Qui estima tan poc la seva terra?

Potser, aquells que no hi viuen, aquells que la utilitzen, la sodomitzen i marxen amb els guanys cap a un altre racó de món sense importar-los-hi gaire el que han deixat enrera.

Doncs a tots aquells que així obren, els desitjo allò que diu el refranyer, de que a cada porc li arriba el seu sant Martí, o quelcom semblant. I que si aquest és el preu de la terra promesa dels nous rics, ja se la poden confitar.

Membres del Grup Sterna avaluant l'estat de la font.

JAUME RAMOT

Material esllavissat procedent del rebaix de les obres dels xalets.

Personalment, opino que no em faria cap il·lusió viure en una casa llevada sota terra sagrada d'un cementiri indi. Ni tampoc en un xalet sota el cos mutilat d'una font, patrimoni de tot un poble. Les seves vistes sempre seran les de la destrucció i la cobdícia.

En aquesta ocasió, l'alarma social que ha generat aquest tema i per primera vegada, l'onada de queixes, canalitzada des de el Grup de Natura Sterna, ha donat un fruit, més o menys digne. La font d'en Barceló ha estat recuperada, per l'empresa constructora. I en certa part, ha retirat molt del material abocat procedent del rebaix de la construcció del xalet. Amb tot, encara resten forces tones de pedra abocades en diverses fondalades, que serà impossible de llevar del seu lloc. És possible que, en les primeres pluges torrencials, els esllavissaments de roca puguin esdevenir perillosos i fins i tot tornin a esfondrar la font per segona vegada.

El Grup de Natura Sterna, actualment, està esmerçant els seus esforços en reparar murs de contenció a diferents alçades, per minimitzar les possibles

Estat en què va quedar el paratge de la font d'en Barceló.

esllavissades de pedres que es preveuen en un futur immediat i seguirà el procés de recuperació de la font i el seu entorn. En cap cas se sent ben pagat amb la iniciativa que s'ha realitzat a la font d'en Barceló, tot i que reconeix que la tasca que l'empresa hi ha efec-

tuat és important, digne i acurada. Però seguim pensant, com dèiem al principi de l'article, que aquests sistemes agressius de construcció mai han de ser ben rebuts ni passats per alt per l'administració local. El seu exemple caldria que fos una referència per possibles nous casos d'agressions al medi i al patrimoni cultural. Darrerament ja han estat forces els casos en que els danys de les noves edificacions han estat irreparables. La força de l'administració caldria que fos colpidora i no es conformés

amb efímeres millores, el cost de les quals resulta indiferent a les empreses constructors.

En tot cas, advertir que seguirem a l'aguait i el que hem de saber tots plegats és que units, les associacions civils no polititzades, tenim tota la força que vulguem exercir. Un poble unit i cohesionat no té per què anar a suplicar enlloc una justa aplicació de la normatives, sinó a exigir-la.

No sé si Platja d'Aro segueix estant tan de moda com diu la nostra campanya publicitària. Però Castell d'Aro volem que no deixi d'estar-hi mai.

Per això, crec que ara més que mai el títol d'aquests article, que fa referència a la cançó *Pare*, en que Joan Manel Serrat reitera el seu desconcert per la forma en que es maltracta el medi ambient, agafa una força especial que ens ha de servir a tots plegats per defensar allò que és nostre. Potser no materialment, però sí en la sensació d'estima que dona allò que ens és proper.

Estat actual de la font, un cop acabada la restauració.

